

0914 – 14. september

Enda de kjente Gud, æret og takket de ham ikke som Gud, men ble tomme i sine tanker, og deres dåraktige hjerte er blitt formørket. Rom 1: 21.

Her lærer vi hvor alvorlig Gud krever av menneskene at de skal takke og prise ham i samme grad som de kjenner ham. Selv om vi bare kjenner ham som en vis og allmektig skaper, vil han likevel at vi også skal tilbe ham slik. Selv da skylder vi ham hele vårt hjertes kjærlighet, ærbødighet og lydighet.

De har «ikke æret og takket ham», sier apostelen. Vi bør stadig minne oss selv om at Gud er opphavet til alt vi er og har, «i ham er det vi lever og beveger oss og er til». Derfor er det også noe av det viktigste i vår gudsdyrkelse at vi alltid takker ham, erkjenner vår avhengighet av ham, og i alle ting gir ham alene æren.

Og tenk, når hedningene, som ikke en gang hadde evangeliets lys, likevel «er uten unnskyldning» når de ikke ærer og takker Gud. Hvordan skal det da gå med oss, som han har talt til gjennom sine profeter og til sist gjennom selve Sønnen, om vi ikke ærer og takker vår Gud!

Men hva det virkelig er å ære ham som Gud, det er det nok grunn til å tenke ennå dypere over. Det gjør vi ikke bare med ord, pen framturen og vakre gjerninger. For de som erkjenner at Gud er Ånd, de skal også tilbe ham i ånd og sannhet.

Som vi allerede har vist, vil Gud vi skal opphøye ham i samme grad som han har åpenbart seg for oss; elske ham slik vi har sett han fortjener vår kjærlighet, frykte ham slik vi har sett vi har grunn til å frykte ham, tro på ham slik vi har sett han er trofast og sannferdig. Og lyde ham i alle ting, slik vi har sett han har makt og rett til å herske over oss i alle ting. Dette er å ære og takke ham som Gud.

Hvis vi nå av hjertet vil prise Gud på denne måten, da må vi først overfor ham bli knust, på grunn av alle våre feil og synder vi da får se hos oss selv. Vi må bekjenne at han dømmer fullstendig rett om han kaster oss i helvete. Da opphøyer og priser vi ham som Gud. Da får Gud igjen den æren han ble frarøvet i syndefallet, når slangen forgiftet menneskene med denne tanken: «Har Gud virkelig sagt dere skal dø?» Når vi nå erkjenner oss skyldige til døden, da ærer og takker vi ham som Gud.

Han har også åpenbart for oss sitt råd til vår frelse, åpenbart sin Sønn for oss, og sin bestemte vilje til å frelse alle dem som opphøyer Sønnen. Men da kreves det også at vi tror han er sannferdig i sitt budskap om hvordan han vil frelse oss. Så vi ikke forkaster Guds nåde, men bøyer oss for hans ord og tror på hans barmhjertighet. Dette er å ære og takke ham som Gud.

Forstår vi, syndere, at det er hans alvorlige vilje at «de som nå lever ved hans Sønnens død, ikke skal leve seg selv, men ham som er død og oppstanden for dem»? At vi skal ta avskjed med alt som ikke behager Gud, og gjøre det som er hans vilje, –. Da kreves det også at vi med glade, takknemlige og villige hjerter gjør dette. Og, uansett alt som mangler hos oss, alltid tror på den evige forlatelsen som han kjøpte så dyrt, og så sikkert har lovet oss. Alt dette hører med til å ære og takke ham som Gud.

Gjør vi ikke dette, men blir «formørket i våre tanker» og begynner å leve fritt, mot alt vårt kjennskap til Gud, da vil Gud, som den rettferdige straff ta sitt lys fra oss. Da lar han våre uforstandige hjerter formørkes og finne på all slags uhyggelige ting, som apostelen her sier om hedningene.

Dette er den alvorlige lærdommen denne teksten gir oss, og som særlig bør gripe oss som Gud har gitt sitt evangelium til. Så høyt har altså Gud benådet oss, at han ikke bare har stilt hele skapningen fram for øynene våre, full av vitnesbyrd om hans evige kraft og guddom. Men har også gitt oss sin egen Sønn fra himmelen, som er blitt vår bror og trofaste stedfortreder. Han oppfylte loven og kjøpte oss med sitt blod fri fra synden og lovens forbannelse.

Han har gitt oss sitt ord om alt dette, og sender oss daglig Den Hellige Ånd som selv virker alt vi trenger til liv og guds frykt. Som kaller, vekker, tukter og trøster oss, – alt etter som vi trenger det.

Tenk; når Gud har gitt, og fortsatt gir oss alt dette, – mens verden fremdeles går sin egen vei, er selvsikker og ugudelig, ikke frykter Gud, ikke priser og takker ham for all hans nåde, men bare lever fritt i all sin synd, sin selvopptatthet og avgudsdyrkelse, –. Hvem kan da undre seg over at Gud bare lar verden fare. Ja, bare lar dem forblindes og forherdes så de knapt et øyeblikk frykter for helvete.

Hvor mye alvorligere er det ikke da for oss? Vi som til og med har Guds nåde og Åndens liv og lys, har smakt Guds godhet og er begynt å vandre i Ånden, om vi på nytt skulle falle fra, bli selvopptatt i våre tanker og igjen leve i selvsikkerhet og bevisste synder. Hvor rettfærdig, men forferdelig, ville ikke da Guds dom bli over oss!

Uansett hvor skrøpelige og syndige vi var, bare vi gav ham alene æren og bekjente vår synd for ham, dømte oss selv og søkte hans nåde, ville jo alt sammen bli tilgitt.

Men forakter vi ham, misbruker og setter oss opp mot det lyset han har gitt oss, og begynner å holde sannheten nede i urettferdighet, –. Hvem kan da undres, sier vi ennå en gang, over at Gud i sin hellige rettfærdighet handler med oss slik fortsettelsen av dagens tekst viser!